

Όλα καλά

Η ιστορία γράφτηκε στα πλαίσια του ομίλου δημιουργικής γραφής και φιλιαναγνωσίας

Όλα καλά. Ή και όχι, δεν είχε πλέον σημασία. Τί διαφορά θα έκανε; Είτε νιώθεις καλά είτε όχι είναι ένα και το αυτό. Ποιος θα νοιαστεί; Όλοι ρωτάνε «τι κάνεις» και περιμένουν να ακούσουν ένα τυπικό «καλά εσύ» το οποίο θα απαντηθεί εξίσου ψυχρά. Και αν κάποιος πραγματικά ενδιαφέρετε δεν θα μπορείς να το διακρίνεις μέσα στην άβυσσο της καθημερινότητας και των υποχρεώσεων, που σε κάνουν να χάνεσαι σε έναν δικό σου μικρόκοσμο ελπίζοντας πως κάποιος θα σε βγάλει από κει και θα σε ξανά συστήσει στον κόσμο. Τι είχε λοιπόν πλέον νόημα;

Νοιαζόμαστε για πράγματα που δεν μας ενδιαφέρουν. Αδιαφορούμε για όσα μας δυσκολεύουν. Και αποφεύγουμε όσα μας δίνουν ελπίδες. Όπως όταν για παράδειγμα ακούμε στα νέα μια ευχάριστη είδηση, την υποτιμάμε, αρνούμαστε να την πιστέψουμε. Ματαιόδοξα μάθαμε να σκοτώνουμε τα όνειρά μας πριν καν ξυπνήσουμε. Μα γιατί να ξυπνήσουμε; Θα άλλαζε κάτι αν ξυπνούσαμε;

Μάθαμε, αφού έτσι συνηθίζεται, να κλεινόμαστε σε σκέψεις που μας πνίγουν. Μας βάζουν σε λαγούμια που δεν μας βγάζουν στην χώρα των θαυμάτων. Εκεί μας έβγαζαν παλιά, τώρα τα μονοπάτια αυτά έχουν φραγεί από κοτρόνες άγχους, ανασφάλειας και φόβου, που κατρακύλησαν λόγω σεισμών θυμού και απόγνωσης. Κάποιοι παγιδευτήκαν σε αυτά τα μονοπάτια ευτυχίας χωρίς να το αντιληφθούν, αυτούς τους ονομάζουμε τρελούς και τους απομονώνουμε μην τυχόν και μας μεταδώσουν ελπίδα. Άλλοι δεν άντεξαν χωρίς αυτά τα μονοπάτια, πήραν τις αξίνες τους και προσπάθησαν μάταια να τα ξανά βρουν -πέθαναν από ασφυξία στα ορυχεία που δημιούργησαν-, αυτούς τους λέμε αμαρτωλούς. Και ποιοι είμαστε εμείς; Αυτοπροσδιοριζόμαστε ως νορμάλ, όμως είμαστε όσο φυσιολογικοί όσο καλά είσαι όταν απαντάς «καλά, εσύ;».

Κουρκουλή Κωνσταντίνα Α'3